

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 292/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Košická rímskokatolícka Metropolitná kapitula Košice**, Rooseveltova 14, Košice, IČO 31 968 694, zastúpená advokátskou kanceláriou Vojčík & Partners, s. r. o., Rázusova 13, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Leo Teodor Vojčík, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Co 240/2017 z 22. marca 2018 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 234/2018 z 26. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 240/2017 z 22. marca 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok odvolacieho súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 234/2018 z 26. novembra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok dovolacieho súdu“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že bola žalovanou stranou v konaní o určenie vlastníctva na základe vydržania. Žalobca sa predmetnou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe vydržania potom, čo Okresný súd Bratislava II na základe

žaloby sťažovateľky (z 27. februára 1995) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 149/1996 rozhodol rozsudkom z 8. októbra 2001, ktorým určil neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej 19. marca 1976 medzi sťažovateľkou a právnym predchodcom žalobcu Družstevnou cestovnou kanceláriou Tatratour (ďalej len „rozsudok o neplatnosti kúpnej zmluvy“). Rozsudok o neplatnosti kúpnej zmluvy nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 17 Co 591/2001 z 19. júna 2003 dňa 29. septembra 2003. Žalobca v postavení žalovanej ešte v označenom konaní (sp. zn. 18 C 149/1996, pozn.) vzniesol protinávrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, ktorý bol však vylúčený na samostatné konanie a z dôvodu miestnej príslušnosti prejednaný naposledy pred Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd ako súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu v poradí tretím rozsudkom č. k. 36 C 133/2012 z 3. septembra 2013 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“) tak, že žalobe vyhovel a určil, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že po vykonaní doplňujúceho dokazovania dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu užíval spornú nehnuteľnosť na základe oprávnenej držby (na základe kúpnej zmluvy, ktorá bola vyhlásená za neplatnú, pozn.) dobromyseľne, pretože nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohli spochybníť dobromyseľnosť žalobcu. V odôvodnení tiež uviedol, že výpovede svedkov boli rozporuplné, preto vychádzal z listinným dôkazov z korešpondencie svedka [REDAKOVANÉ], ktorý komunikoval nielen so žalobcom, ale aj Ministerstvom kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo kultúry“), ktoré vyjadrilo súhlas s odpredajom sporných nehnuteľností, pričom vychádzalo z predpokladu, že biskupský úrad je vlastníkom nehnuteľnosti. Okresný súd dospel k záveru, že hoci právna úprava vydržania pred účinnosťou zákona č. 509/1991 Zb. zásadne neumožňovala vydržanie právnickou osobou, po uvedenej novele bolo možné započítať dobu oprávnenej držby právnickou osobou, ak bola s ohľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že jej vec patrí pre účely posúdenia možného vydržania vlastníckeho práva právnickou osobou. Podľa názoru okresného súdu žalobca zastúpený dvoma osobami s právnickým vzdelaním bol dobromyseľný pri koncipovaní a podpisovaní kúpnej zmluvy s nevlastníkom, hoci táto skutočnosť vyplývala z verejného registra, pretože v okolnostiach posudzovanej veci ide o ospravedlniteľný omyl zo strany žalobcu ako kupujúceho vzhľadom na súhlasné stanovisko ministerstva kultúry s odpredajom nehnuteľností, ktoré vychádzalo z predpokladu, že vlastníkom nehnuteľnosti je Rímskokatolícky biskupský úrad v Košiciach, hoci skutočným vlastníkom bola v tom čase Košická rímskokatolícka sídelná kapitula. Z vykonaného dokazovania tiež vyplynulo, že zmluvu za Rímskokatolícky biskupský úrad v Košiciach uzatváral svedok [REDAKOVANÉ] v postavení kapitulného vikára ako správca majetku Košickej rímskokatolíckej sídelnej kapituly, ktorej činnosť bola v danom čase utlmená.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala hrubú nedbanlivosť a neospravedlniteľný laxný prístup pri uzatváraní kúpnej zmluvy, keďže osobám konajúcim za žalobcu, ktoré aj zmluvu pripravovali, vzhľadom na ich vzdelanie muselo byť zrejmé, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností z dostupných a známych údajov z pozemkovej knihy. Poukázal na svedectvo jedného z nich [REDAKOVANÉ], ktorý sa vyjadril, že ani nenahliadol do pozemkovej knihy, ani nepovažoval za potrebné sa zaoberať poverením či splnomocnením, keďže svedka [REDAKOVANÉ] vyhodnotil ako dôveryhodnú osobu. Sťažovateľka ďalej namietala tiež skutkové posúdenie a záver súdu prvej inštancie, pretože z obsahu listu ministerstva kultúry

nevyplýva, že vychádzalo z predpokladu, že vlastníkom je Rímskokatolícky biskupský úrad, ale že z použitej formulácie v liste naopak vyplýva, že ministerstvo neskúmalo vlastnícke vzťahy k nehnuteľnosti žiadateľa (svedka ██████), ktorý sa na neho listom obrátil, ani oprávnenosť žiadateľa konať v zastúpení vlastníka. Ministerstvo kultúry iba nenamietalo scudzenie majetku cirkvi v prospech socialistickej organizácie, v prípade ak je Rímskokatolícky biskupský úrad vlastníkom, avšak skúmaním vlastníckych vzťahov sa nezaoberalo a ani vlastnícke právo Rímskokatolíckeho biskupského úradu neosvedčovalo. Taktiež súd poukázal na svedectvá osôb, ktoré samotnú zmluvu pripravovali a ktoré reprezentovali režim a zastávali vysoké funkcie, že od nich sa nemohlo očakávať, že títo totalitní funkcionári priznajú, že vyvíjali nátlak na osobu ██████. Vzhľadom na zanedbanie povinností konať s náležitou starostlivosťou osôb konajúcich za žalobcu, ktorí aj koncipovali kúpnu zmluvu, a táto bola teda ich pričinením vyhlásená za neplatnú, nemožno zaradiť do kategórie ospravedlniteľného omylu, a tým pádom ani nemožno hovoriť o oprávnenej, resp. dobromyseľnej držbe. Krajský súd o podanom odvolaní rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnený, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vyhodnotil ho v súlade so zákonom, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny záver. K argumentácii sťažovateľky krajský súd uviedol, že námietky boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa dôsledne súd prvej inštancie vysporiadal, preto krajský súd odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny, pričom sa s názorom súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil konštatovaním správnosti dôvodov a dodal, že k otázke dobromyseľnosti, ako aj k otázke označenia subjektu v kúpnej zmluve sa vyjadril už najvyšší súd vo svojom záväznom stanovisku sp. zn. 6 Cdo 66/2010. Konštatoval, že *„Najvyšší súd SR vyslovil názor, že Rímskokatolícky biskupský úrad zastúpený kapitulným vikárom vystupoval pri uzatváraní kúpnej zmluvy ako úrad vykonávajúci správu a nie ako vlastník, možno z toho vyvodit', že žalobca bol pri vstupe do držby dobromyseľný. Za tejto situácie pri takomto právnom názore sú potom akékoľvek námietky žalovaného ohľadom nedobromyseľnosti žalobcu bezvýznamné a to pri ďalšom názore vyslovenom Najvyšším súdom SR, že žalobca nemusel pri náležitej starostlivosti a opatrnosti vedieť, že činnosť Rímskokatolíckej Metropolitnej kapituly v Košiciach je prakticky utlmená a z toho vyvodit', že Rímskokatolícku Metropolitnú kapitolu zastupuje kapitulárny vikár.“* (bod 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu). Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd všetky námietky sťažovateľky považoval za neopodstatnené, keďže bolo potrebné vychádzať z názoru, že žalobca bol v užívaní dobromyseľný a ani pri náležitej opatrnosti nemohol zistiť, s kým mal správne zmluvu uzatvárať.

4. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu dovolanie. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľky rozhodol napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu, ktorým dovolanie zamietol. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanej arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zakladajúcim dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konštatoval, že *„dovolatel'kou uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP neexistuje“* (bod 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolacieho súdu). Pokiaľ ide o dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolací súd posúdil dovolanie podľa jeho obsahu a konštatoval, že subjektom oprávnenej držby mohla byť aj právnická osoba, ktorá však

podľa právnej úpravy platiacej do roku 1992 nemohla nadobudnúť vlastníctvo vydržaním. Až na základe novely 509/1992 Zb. bolo umožnené aj právnickým osobám nadobudnúť vlastníctvo vydržaním. Poukázal na závery rozhodnutia č. k. 5 Cdo 260/2008 z 10. decembra 2008, v ktorom bola započítaná oprávnená držba právnickej osoby pred 1. januárom 1992 do vydržacej doby pre nadobudnutie práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu, ako aj na konkrétne rozhodnutia súdov Českej republiky, ktoré zaujali zhodný právny záver. Následne dospel k záveru, že zákonná úprava sa v prípade oprávnenej držby právnickej osoby výslovne nezmieňuje o možnosti započítania existujúcej oprávnenej držby pred 1. januárom 1992, tak ako to bolo v prípade právnej úpravy fyzických osôb v ustanovení § 507a ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“). Ďalej uviedol, že zo zákona nie je možné vyvodit', že by nebolo možné takto prihliadať k dobe, počas ktorej má oprávnený držiteľ pozemok v držbe pred 1. januárom 1992. Opačný výklad by viedol k narušeniu princípu rovnoprávneho postavenia subjektov občianskoprávných vzťahov a nemožno ani hovoriť o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Na základe uvedených úvah najvyšší súd dospel k záveru, že boli splnené podmienky oprávnenej držby zo strany žalobcu, pretože predmetná nehnuteľnosť v dotknutom období nepredstavovala socialistické vlastníctvo, ale išlo o vlastníctvo cirkevné (vzhľadom na súdom určenú neplatnosť kúpnej zmluvy), túto užíval žalobca nepretržite od roku 1976 do roku 1994 v domnení, že je jej vlastníkom, a vzhľadom na fakt, že do vydržacej doby sa mu započítava aj doba oprávnenej držby spred roku 1992, splnil tak všetky podmienky vydržania stanovené právnym poriadkom (bod 25 odôvodnenia napadnutého rozsudku dovolacieho súdu). Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky je nedôvodné, a preto ho zamietol podľa § 448 CSP.

5. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že vo veci konajúce súdy dospeli k arbitrárnym a neudržateľným záverom o dobromyseľnosti žalobcu pri uzatváraní kúpnej zmluvy s poukazom na vykonané dokazovanie a skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo. Zdôraznil, že osoby konajúce za žalobcu boli právne vzdelané, nijakým spôsobom neverifikovali alebo nezisťovali, či osoba, s ktorou uzatvárajú zmluvu, je oprávnená disponovať s nehnuteľnosťou, nežiadali od nej poverenie alebo splnomocnenie, ktoré by preukazovalo skutočnosť, že je oprávnená konať za vlastníka, nepovažovali za potrebné zisťovať ani údaje o vlastníkovi v pozemkovej knihe, spoľahli sa na vyjadrenie ministerstva a osobný dobrý pocit zo svedka ████████, čo možno v okolnostiach považovať za zanedbanie náležitej starostlivosti alebo opatrnosti pri uzatváraní právneho úkonu. Vzhľadom na tieto všetky okolnosti v kontexte doby a režimu, ktorý bol nemorálny a potláčal cirkev ako takú rôznymi formami, nemožno zastávať názor, že išlo o riadny právny úkon a dobromyseľnosť pri uzatváraní tohto úkonu zo strany žalobcu ako socialistickej organizácie. Obraz o okolnostiach, za ktorých bol úkon uzavretý, skutočnosť, že socialistická organizácia za užívanie nehnuteľnosti neplatila nájom, v kontexte uloženej povinnosti sťažovateľke investovať do opráv nehnuteľnosti orgánom štátu v okolnostiach veci zo strany MNV, následné udelenie súhlasu orgánom štátnej moci s predajom nehnuteľnosti (ministerstvo kultúry) a stanovenie kúpnej ceny iným orgánom štátnej moci (MNV) nemôže predstavovať slobodnú vôľu sťažovateľky predat' nehnuteľnosť a vylučuje aj dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcu – socialistickej organizácie. K týmto námietkam sťažovateľky sa vo veci konajúce súdy nevyjadrili, o to menej sa s nimi vysporiadali. Krajský súd sa námietkami sťažovateľky nijak nezaoberal a arbitrárne uzavrel,

že doplnené dokazovanie nebolo spôsobilé spochybnit' už prijaté stanovisko najvyššieho súdu v danej veci, čo sa týka dobromyseľnosti a posúdenia omylu v osobe, s ktorou bol právny úkon uzavretý. V tomto smere sťažovateľka poukazuje na to, že príkaz najvyššieho súdu (zrušujúce uznesenie sp. zn. 6 Cdo 66/2010) na doplnenie dokazovania mal súvisieť s posúdením otázky, či omyl v osobe predávajúceho v okolnostiach veci možno považovať za ospravedlniteľný, čo malo byť posúdené práve na základe výsledkov doplneného dokazovania. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je založené na nesprávnych premisách, ktoré nekorešpondujú s už skôr vyslovenými závermi najvyššieho súdu, ktorý prikázal doplniť dokazovanie, preto závery krajského súdu sú nielen arbitrárne, ale navyše aj nepreskúmateľné. Sťažovateľka argumentuje, že už krajský súd sa vecne nezaoberal odvolaním, keď konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý sa podľa názoru sťažovateľky nevysporiadal s rozhodnými skutočnosťami pre posúdenie dobromyseľnosti, čím jej bolo znemožnené reagovať na ich právne posúdenie v rámci odvolania, čo malo založiť okrem iného (namietaná arbitrárnosť odôvodnenia) nesprávny procesný postup spočívajúci v odňatí možnosti konať pred súdom, ktorý vyústil do porušenia jej práva na spravodlivý proces ako dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pokiaľ ide o posúdenie právnej otázky o možnosti započítania doby držby pre účely vydržania socialistickou organizáciou v dobe neslobody, podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd nezaujal stanovisko k rozhodným skutočnostiam a nezohľadnil aktérov sporu ich postavenie v rozhodnom čase, charakter doby a režim, ktorý prenasledoval, systematicky potieral cirkev ako takú a snažil sa oslabovať jej vplyv, preto prijatý právny záver súdu je prejavom prepriateho formalizmu a vedie k zjavnej nespravodlivosti.

6. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu a napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu, zrušil ich, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, pričom základom jej argumentácie je arbitrárnosť a nedostatočnosť odôvodnenia týchto rozhodnutí, s ktorými sa nevie stotožniť.

K napadnutému rozsudku krajského súdu

9. Pokiaľ ide napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu je právam.

10. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu

11. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že sťažnostné námietky sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sú zjavne neopodstatnené. K tomuto záveru ústavného súdu vedie skutočnosť, že najvyšší súd sa riadne vysporiadal s namietanými dôvodmi dovolania sťažovateľky. Prvým namietaným dôvodom prípustnosti dovolania sťažovateľky mala byť nedostatočnosť, resp. arbitrárnosť záveru krajského súdu, ako aj okresného súdu o tom, že žalobkyňa bola pri nadobúdaní nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy z roku 1976 dobromyseľná. Vo veci konajúce súdy dospeli k záveru o dobromyseľnosti nadobúdateľa na základe viacerých navzájom korešpondujúcich dôkazov, aktivity svedka [REDAKOVANÉ] ako iniciátora pri uzatváraní samotnej kúpnej zmluvy, jeho korešpondencii s MNV Košice, ako aj ministerstvom kultúry vo veci odpredaja nehnuteľností, z ktorých bolo možné uskutočniť záver, že svedok [REDAKOVANÉ] sa správal ako osoba oprávnená uzavrieť takúto zmluvu. Navyše, v danom čase bolo ťažké zistiť, kto je v rámci cirkevnej hierarchie oprávnený vystupovať za cirkev. Najvyšší súd v súvislosti s touto vadou konštatoval, že o spore sťažovateľky v rámci inštančného postupu trikrát rozhodoval okresný súd, päťkrát odvolací súd a trikrát dovolací súd, preto výsledky dokazovania a závery uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu, v nadväznosti na závery súdu prvej inštancie ako aj v kontexte dôvodov (nedostatočné zistenie skutkového stavu), pre ktoré boli predchádzajúce rozhodnutia súdov zrušené, nemožno vnímať ako nedostatočné, resp. arbitrárne, keďže tieto nedostatky boli v ďalšom konaní odstránené. Ústavný súd v spojitosti s odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a kľúčovej otázky posúdenia dobromyseľnosti dodáva, že sťažovateľka

nepredostrela dostatočné argumenty, ktorými by relevantne spochybnila súdmi prijatý záver o dobromyseľnosti žalobcu pri nadobúdaní spornej nehnuteľnosti, pričom je potrebné mať na pamäti zákonnú úpravu, v zmysle ktorej pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 posledná veta OZ, pozn.), ako aj skutočnosť, že nie je úlohou ústavného súdu prehodnocovať skutkové závery všeobecných súdov, ktoré majú podklad vo vykonanom dokazovaní. Ústavný súd tak dospel k záveru, že najvyšší súd dostatočne odôvodnil svoj záver o neexistencii vady podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Sťažovateľka v dovolaní tiež namietala, že rozhodnutie vo veci záviselo od vyriešenia právnej otázky, od ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, teda dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd vyabstrahoval kľúčovú právnu otázku a pomerne na rozsiahlom priestore argumentoval, prečo je v súlade s princípmi práva potrebné započítať do vydržacej doby aj dobu dobromyseľnej držby právnickou osobou pred 1. januárom 1992, ktorá v tom čase podľa vtedy platného práva nemohla vyústiť do nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nedospel k záveru, že najvyšší súd pri odôvodňovaní svojho záveru postupoval arbitrárne, resp. že by dospel k záveru, ktorý nemožno v právnom štáte akceptovať, preto aj túto námietku sťažovateľky hodnotí ako neopodstatnenú. V neposlednom rade sťažovateľka predostrela najvyššiemu súdu aj námietku, že socialistická organizácia ako právny predchodca žalobkyne mala právo užívania spornej nehnuteľnosti, čo malo vylučovať jej vydržanie, keďže z vydržania bolo vylúčené nadobudnutie veci z majetku v socialistickom vlastníctve, alebo veci, ku ktorej mala socialistická organizácia právo užívania. Najvyšší súd k tejto námietke uviedol, že vzhľadom na neplatnosť kúpnej zmluvy sporná nehnuteľnosť ostala v majetku cirkvi v tzv. cirkevnom vlastníctve, teda išlo o formu súkromného vlastníctva, ktoré nebolo možné považovať za socialistické vlastníctvo, preto dospel k záveru, že dobu nerušenej a nepretržitej oprávnenej držby je v okolnostiach posudzovanej veci možné započítať do vydržacej doby. Ústavný súd ani pri odôvodnení tejto námietky nedospel k záveru, že by sťažovateľka nedostala relevantnú, konzistentnú a ústavnoprávne konformnú odpoveď na svoju námietku, preto aj túto námietku sťažovateľky hodnotí ako neopodstatnenú.

13. Ústavný súd tak v súhrne konštatuje, že nezistil v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu známky arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako ani relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu na jednej strane a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu na strane druhej.

14. V tejto spojitosti hodno zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci

rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

15. Vzhľadom na to, že ústavný súd zhodnotil právne závery najvyššieho súdu ako ústavne konformné, nezistil relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky, predloženú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu